

LEVEN ALS EEN SLUISDEUR

Julius wist dat je er nooit een bevel van moet maken. En nu gaan we verplicht feestvieren. Zo werkt het niet.

‘Het is jouw avond,’ zei Karisma toen nog. ‘Je wordt vijftig. Al je vrienden komen.’

Dat andere ding, waar ze vanmiddag over liepen te schreeuwen, voor nu moesten ze maar even doen alsof dat niet bestond.

Bij de laatste verbouwing was een sluisdeur aangelegd. Haar vriendinnen hadden er al een en dat wilde Karisma ook. Na de voordeur kwam nu een tweede deur, van zwart staal en kogelvrij glas. Als je niet thuis was kon de voordeur op afstand worden geopend terwijl de sluisdeur gesloten bleef. Bezorgers mochten de pakketjes binnen neerleggen zonder verdere toegang tot het paleis.

Dat was hoe Julius zich voelde in dit huis. Alsof hij opgesloten zat in het niemandsland tussen de voordeur en de sluisdeur. Hij mocht naar binnen, maar nooit helemaal.

Karisma liep naar boven en Julius stond bij het kookeiland, van zwart marmer, midden in de woonkamer. Helemaal leeg en opgeruimd. Door Julius. Hun vrienden hadden au pairs, die werden ook wel nanny genoemd. Daar deden Julius en Karisma niet aan. Zij vond het pauper om je eigen kinderen te laten opvoeden door een ander. De oudste heette Miles en bij de tweede kwamen ze uit op Jagger.

‘Jij denkt: we geven die kinderen een coole naam?’ had Julius gevraagd. ‘Dan komt het vanzelf goed met ze?’

‘Wat bedoel je met goedkomen?’ Karisma had altijd een tegenvraag. ‘Jij snapt beter wat dat betekent.’

Julius wist al welke mededeling hierna zou komen.

‘Want jij komt uit een goede familie,’ zei Karisma. ‘Zo was het toch?’

Ze vond het oneerlijk dat de kinderen zijn achternaam kregen, terwijl *zij* moest stoppen met werken aan het einde van de zwangerschap. Abrams. Niet echt een coole achternaam. Zelf heette ze Keizer, dat klonk beter. Mocht Karisma dan tenminste beslissen wat de voornaam werd?

Bij de laatste verbouwing was ook vloerverwarming aangelegd en airco en dubbel glas. Vanaf het keukenblok had je zicht op de nieuwe wijnklimaatkast.

In de vriezer, achter de waterijsjes voor de kinderen, stond de wodka van Julius. Belvedere. Hij nam drie grote slokken, direct uit de fles. Geen lege glazen die als spoor achterbleven. Als Karisma de fles zag vroeg ze waarom die zo leeg was, zat hij de vorige keer niet vol? Kocht Julius steeds nieuwe flessen zonder iets te zeggen?

Hoe zag iets wat *zijn avond* heette er nu uit? En waren dit echt zijn vrienden? Pep en Mad kwamen eten, de burens. Eigenlijk heetten ze gewoon Pepijn en Madelon. Zij werd Mad genoemd, op z’n Amerikaans, of Maddy.

De andere gasten waren Alphons en Celine. Hun kinderen zaten op school bij die van Julius en Karisma. Bevrriende echt)paren. Niet het soort mensen dat Julius van vroeger kende. Zijn nieuwe vrienden kwamen van het schoolplein – van de school van zijn kinderen.

Karisma noemde het een postcodebeleid. Nieuwe vrienden mochten niet verder dan vijfhonderd meter bij je vandaan wonen, zo deed iedereen het hier. Als mensen het zich konden veroorloven om in jouw buurt te wonen, dan wist je zeker: die horen erbij, wij zijn hetzelfde. Het hoorde bij Karisma's verhaal over zichzelf: zij was de grote buitenstaander die er niet bij hoorde. Want haar jeugd speelde zich af in een ander deel van Amsterdam.

Julius kwam wel uit deze buurt. Hij probeerde het steeds weer aan haar uit te leggen: *iedereen* roept dat ze hier eigenlijk niet thuishoren en hoe anders ze zijn dan de rest van Amsterdam-Zuid. Het is zo Oud-Zuid om te beweren dat *jij* de uitzondering bent tussen al die typische Oud-Zuid-mensen door wie je wordt omringd.

In de hele straat stonden geen boekenkasten meer, alleen in de huizen van bejaarden die hier al woonden in de tijd dat je nog niet rijk hoefde te zijn.

Julius was trots dat in zijn woonkamer een boekenkast stond. Achter de boeken op de bovenste plank verstopte hij de voorraden die Karisma niet mocht zien. Een in plastic verpakte boterkoek van Arnold Cornelis, met gember, waar hij iedere keer een stuk af brak. En verschillende zakken drop. Het moest drop zijn die Julius als kind at.

Hij stond met een homp boterkoek in zijn hand toen de bel ging. De cateraars waren een uur eerder besteld dan de gasten. Karisma kende ze van een etentje op de Zuidas waar Julius niet mee naartoe wilde. Daar waren de jongens van Azuma gekomen om sushi te maken.

Azuma was zo'n zaak die je moest kennen. Als je niet in de kringen zat waar mensen gebruikmaakten van hun diensten zou

je nooit iets horen over Azuma. Ze maakten de beste sushi van Amsterdam. Julius durfde Karisma niet te vragen hoeveel het ging kosten.

Hij deed de deur open en zag twee jongemannen staan die Mees en Yordi heetten. *Zij* gingen sushi maken?

Julius keek toe hoe Karisma de Azuma's begroette met een omhelzing. Het was zijn idee geweest om de verjaardag te vieren met sushi, maar hij dacht zelf aan zo'n winkel waar je het kon ophalen. Ze hadden nu zelfs bij de supermarkt goede sushi die voor je neus werd gemaakt.

Karisma had gevraagd of hij dit bedoelde als een grap. Supermarktsushi? Op je vijftigste verjaardag? Met Pep en Maddy op bezoek? En Alphons en Celine? Moest ze hem dan alles uitlegen?

'Jij komt toch hier vandaan?' vroeg Karisma. 'En dan weet *jij* niet hoe het werkt?' Hun vrienden zaten al op het niveau van Azuma, dan kon je niet terug naar supermarktsushi.

Julius keek op zijn telefoon, met Karisma zat hij aan de eettafel. Het was tijd, waar bleven de vrienden? 'Weet je nog de vorige keer?' vroeg hij. 'Dat we Pep zagen?'

Julius had hem toen verteld dat ze op vakantie gingen naar Spanje. Hij en Karisma en de kinderen.

'O ja, nice,' had Pep gezegd. 'Spanje, hadden jullie nou een casa daar?'

Nee. Julius en Karisma hadden geen casa in Spanje. Hoezo ging iedereen er hier van uit dat je zomaar een tweede huisje in Spanje zou hebben? Het was al een strijd om in dit deel van Amsterdam-Zuid te kunnen wonen. Alleen mocht je er nooit iets van laten merken.

Karisma wist het nog, over Spanje. Waarom moest Julius daar zo over blijven doorzeuren? Hij kon het zien als een complimentje dat Pep hem inschatte op een tweede huis in Spanje.

Julius fluisterde. De Azuma's die hun sushifestijn stonden voor te bereiden mochten het niet horen.

'Waarom doe je zo paniekerig over hoeveel het kost?' vroeg Karisma, op normaal volume. 'Je wordt vandaag vijftig. Het is mijn cadeau voor je verjaardag.'

Ze keek hem recht aan, uitdagend en pesterig, alsof Karisma wilde zeggen: ja, die mensen in de andere kamer kunnen me horen – en dan?

Voor Julius voelde het als een afwijzing van hun gezamenlijke verbondje tegen de rest van de wereld. Hij vond dat Karisma zijn wens om hier discreet over te doen niet respecteerde, ze stond niet helemaal aan zijn kant. En hij vond dat ze weer liet weten: ik verdien meer geld dan jij, dus ik ben de baas in huis.

'Wat is er met je?' vroeg ze. Karisma had net verteld over een nieuwe aanbouw die ze in de tuin wilde en dat andere ding, waar ze vanmiddag over liepen te schreeuwen, ze was daar niet klaar mee, ook moest er een plan komen voor de volgende vakantie, van haar vriendin bij poweryoga had ze gehoord over een eiland in Zweden waar iedereen heen ging, je kon er alleen met de boot komen.

'Soms wordt het een beetje veel.' Julius probeerde serieus te klinken, zodat ze kon horen dat hij een *echt* gesprek wilde.

'Wat?' Nu keek Karisma naar de voordeur. 'Wat wordt te veel?'

'Al die dingen in jouw wereld. Ik ben een figurant, die er ook nog bij hoort, ergens aan de zijkant.'

‘Wat bedoel je?’ vroeg ze. ‘De verjaardag die ik voor jou heb geregeld?’

De bel ging. Julius en Karisma zaten meteen in het toneelstukje van het gelukkige echtpaar. Eerst werd Karisma begroet, Pep noemde haar Miss Nederland. Zijn vaste grap was om daarna aan Julius te vragen: ‘Hoe kan het dat *jij* met *haar* bent?’

Pep bleef in de deuropening staan en wees naar de auto die recht ervoor op straat stond geparkeerd. ‘Juul, die is toch van jou?’

Het was een Range Rover, maar dan uit 2003. Julius keek naar de auto en zag alleen nog het kenteken. Twee getallen, twee letters en weer twee letters. Nieuwe auto’s hadden andere nummerborden.

‘Je houdt van nostalgie,’ zei Pep. ‘Een man naar mijn hart.’

Ernaast stond de glanzende, zwarte BMW x7 van Karisma geparkeerd. Een megalomane tank, vond Julius. Niemand hoefde het nummerbord te bestuderen om te zien dat het een nieuwe luxury car was. Julius had haar nog gewaarschuwd: jij denkt dat je er nu bij hoort, snap je niet dat het te opzichtig is, wij doen niet aan dit soort glimmertjes?

Het was net als toen ze hier kwamen wonen en Karisma niet begreep hoe hun buurman op een fiets kon zitten, had hij geen geld voor een auto? Julius moest het haar uitleggen: kijk naar de fiets, een klassieke Batavus, en hij komt aanrijden in pak, zonder één zweetdruppel op zijn hoofd, wat betekent dat? Dat voor hem alles vlakbij is. Onbezweet door Oud-Zuid fietsen is een statussymbool. En natuurlijk heeft de buurman een auto, maar die bestaat naast zijn fiets.

Voor de vorm begon Julius aan Pep te verklaren dat die antieke Range Rover een bewuste keuze was, hij hield gewoon van retro. Iedereen liep al naar binnen.

Julius bleef nog even buiten staan. Pep en Mad woonden er schuin tegenover. De laatste keer dat hij daar was, toen Pep vroeg of ze een casa in Spanje hadden, werd de verjaardag van Mad gevierd.

Pep had hem een snelle rondleiding gegeven, oftewel een wuivend gebaar door hun woonkamer, waarvan ze één grote opengebroken ruimte hadden gemaakt, met een paar steunpilaren en een kookeiland in het midden. Die keuken, zoals Pep het noemde, hadden ze net weer laten verbouwen, zodat er nu een stoomoven in zat, dan at je meer groente.

Julius stond ernaast terwijl Pep vaststelde dat het een avond was voor Thais eten. Pep hield van spontaniteit, je moest niet alles van tevoren vastleggen. Met zijn vinger ging hij de kamer rond, hardop tellend hoeveel aanwezigen er waren. Hij belde de Thai, die ene goeie bij het Rembrandtplein, en zei in de telefoon: ‘Doe maar voor duizend euro, je weet wat we lekker vinden.’

Hij stopte, keek naar Julius en vroeg, meer aan zichzelf: ‘Of moeten we twaalfhonderd doen?’ Daarna, in de telefoon: ‘Nee, doe maar duizend, dat moet genoeg zijn.’